

“Болест је свачија. Нико се није претплатио на здравље.”

Ова мисао, заправо изнова понављана мудрост моје баке, коју током одрастања често нисам у потпуности схватала, врзала ми се по глави готово од прве до последње странице, од почетног до завршног слова “Чуда” Паласиове, које је, гле’ чуда, заиста право чудо, не само књижевности, него и људског поимања другог и другачијег. У њој је, на истовремено потресан и племенит, просветљујући начин, приказан само мали сегмент несумњиво тешког и изазовног живота и преживљавања физички обележеног дечака Огија, који је у ствари симбол и синоним за све оне које је злокобни непријатељ, поставивши се паразитски према њиховом телу, учинио неправедно одбојним друштву ненавикнутом на разлике. Саживљавајући се са његовим, али и мукама које су доживљавали чланови његове дивне породице, богате љубављу, разумевањем и слогом, нисам могла, а да се не запитам ко је ту заиста срећнији; Оги, окружен хармонијом дома и ближњих, који чине све да му олакшају постојеће стање, бистар и љубазан дечак чија топлина срца греје и корице ове књиге, или околина, хендикепирана за разумевање и уважавање туђих невоља и проблема, осиромашена за искру људскости и емпатије према њему који није бирао свој изглед. Плашим се, ипак, да би закључак до којег сам дошла зачудио многе, баш као што је и мене зачудило и растужило њихово површно, себично и ускогрудо виђење нечије болести. Остала сам скамењена пред свим Огијевим страховима и стрепњама, грчевито се борећи да не помислим кроз колико је грозних и мучних сусрета и ситуација морало да прође дете које се плаши да пође у пети разред више него да легне на операциони сто скоро 30 пута. Безуспешно! Усудила сам се да замислим себе у његовој позицији и осетила само једно: срамоту. Ни захвалност што сам физички здрава, ни сажаљење према њему који није, већ напосто дубинску и суштинску срамоту; у своје и у име читавог друштва, већински спремног да подругљиво и испод ока посматра друго људско биће, ма који разлог навело као властито оправдање. По завршетку романа, добила сам снажан налет жеље да чврсто загрлим све Огије овог света, али и њихове родитеље, браћу и сестре, наставнике и све који се својски труде како би љубазношћу и љубављу надгласали туробне звукове подсмеха и чуђења. И не, наслов ове књиге никако се не односи на дечака - хероја, већ на чињеницу да и даље постоје они чији је хоризонт толико сужен, да би заправо то требало да се третира као недостатак и хендикеп, а не нешто

слободнији распоред нечијих органа или екстремитета. Коначно, упркос тешкој теми коју обрађује списатељица, топло бих препоручила свима, без обзира на године, да прочитају роман и бар на тренутак пронађу у себи то зрно милости за којим ова планета вапи!

Лара Вукојчић VIIЗ

ОШ „Јован Миодраговић“

наставник српског језика Александра Узелац
aleksandra.uzelac@osjovanmiodragovic.edu.rs